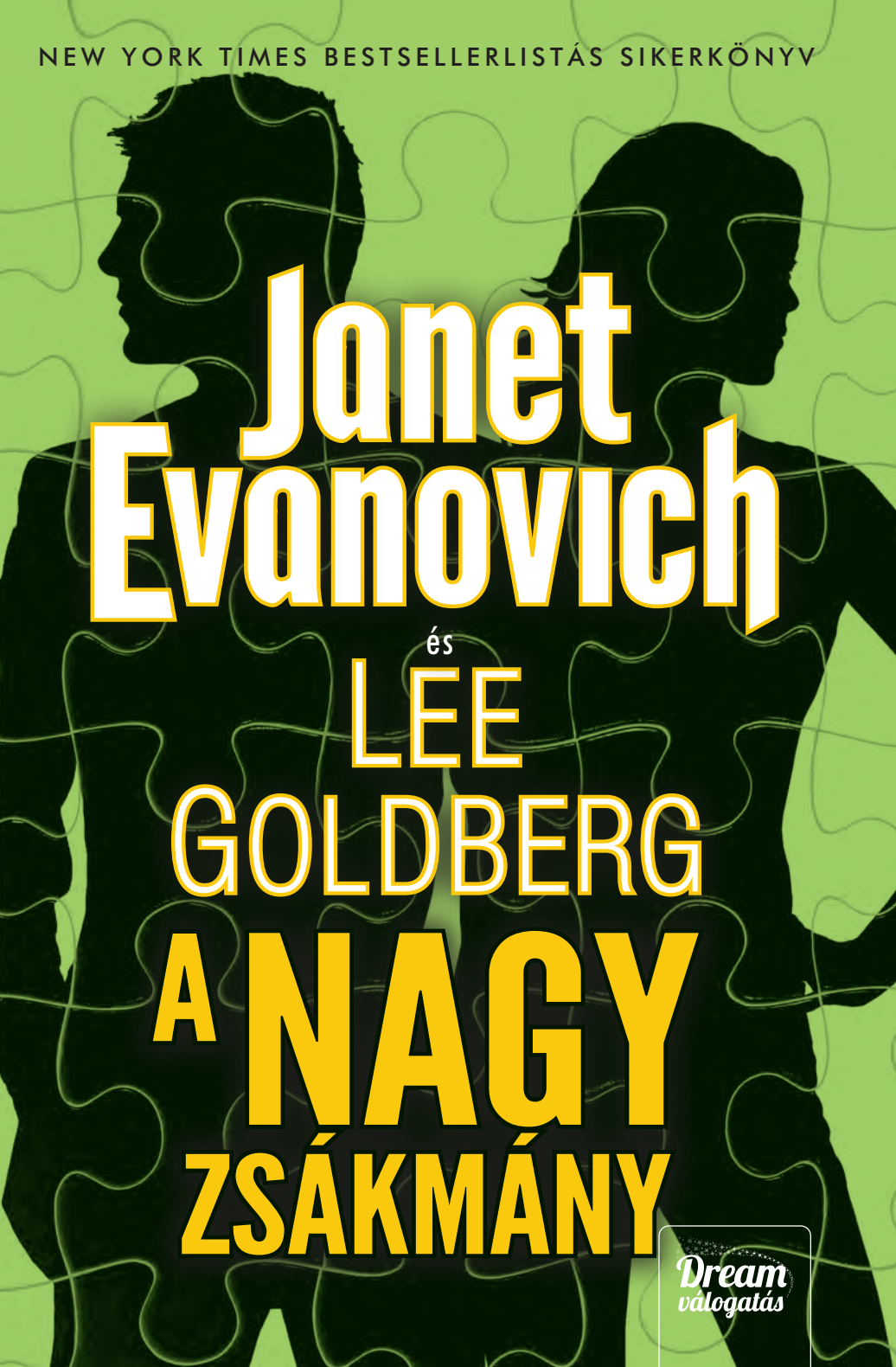

NEW YORK TIMES BESTSELLERLISTÁS SIKERKÖNYV

Janet
Evanovich

és

LEE
GOLDBERG
A NAGY
ZSÁKMÁNY

*Dream
válogatás*

A NAGY ZSÁKMÁNY

A Fox és O'Hare sorozat első kötete

Kate O'Hare, az FBI különleges ügynöke közismert elkötelezettséggel és fegyelemmel végzi a munkáját: a világ leghírhedtebb bűnözőit hajszoja, és juttatja rács mögé. A főnöke szerint állhatatos és becsvágyó; a barátai szerint szívós, makacs és talán egy kissé megszállott. És bár Kate az elmúlt öt évben komoly hírnevet vívott ki magának, őt csupán egyetlen név érdekli: Nicolas Fox, a nemzetközileg körözött svindler, akire a nő több okból is le akar csapni.

A vakmerő, jóképű és veszélyesen elbűvölő Nicolas Fox született szélhámos. Hírhedt a bonyolult svindlijeiről, amelyekkel híresebbnél híresebb gazdagokat kopaszt meg. Eleinte a pénz motiválta. Ma már az izgalom. Tudja, hogy az FBI a sarkában van – különösen Kate O'Hare, aki minden lépését figyeli. Nick számára nincs is ennél izgalmasabb, élvezni, hogy egy gyönyörű nő hajszoja... még ha a hölgy dutyiba akarja is juttatni. Ám épp, amikor úgy tűnik, Nicolas Fox ezúttal tényleg nem ússza meg szárazon, a férfi sikerre viszi eddigi legnagyobb svindlijét: állást ügyeskedik ki magának az FBI-nál, Kate O'Hare különleges ügynök társaként.

LEE GOLDBERG könyveket, tévésorozatokot ír. Az édesanyja szeretete volna, ha orvos lesz, a nagypapja pedig azt akarta, hogy dolgozzon a családi bútorkereskedésben. Lee ehelyett írónak tanult Los Angelesben, a Kaliforniai Egyetemen, és újságíróként dolgozott olyan lapoknak, mint az American Film, a Starlog, a Newsweek, a Los Angeles Times Syndicate, a Washington Post vagy a San Francisco Chronicle.

JANET EVANOVICH miután leérettségizett a South River-i Gimnáziumban, a Douglas Egyetem képzőművészeti karára járt, ahol megtanult szakadt farmert viselni, és vászonra vetni lelkes agyszüleményeit. Menet közben rákapott a történetek megörökítésére is. 1995-ben a férjével New Hampshire-be költözött. Szeret képregényt olvasni, és csak boldog végkifejletű filmeket néz.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.evanovich.com

www.leegoldberg.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„A nagy zsákmány tökéletes regény a tökéletes kikapcsolódáshoz, az a fajta könyv, amit az ember bármikor szívesen olvas. A regény bővelkedik az olvasás közben hangos nevetést kiváltó humorban, és áthatja az agyafúrt, csiszolt stílus. Az olvasók alig várják majd a sorozat következő részét.”

Associated Press

„Lendületes cselekményével és elsőrangú írásmódjával A nagy zsákmány kitűnő szórakozást ígér, bármilyen alkalomra remek választás.”

Huntington News

„Egy kalandos történet, felvillanyozó sorozat egy FBI-ügynöknőről, akinek senki nem állhat ellen, és egy rettenthetetlen szélhámosról, akit csakis a hajsza éltet.”

Amazon

„Ellentétes érdekek, közös feladat, egy szedett-vedett csapat, és csúcsebességű üldözés. Minden adott egy hihetetlenül izgalmas történethez.”

Goodreads

Janet Evanovich

és

LEE GOLDBERG

A NAGY
ZSÁKMÁNY

— részlet —

1.

Kate O'Hare kedvenc szerkője nem volt más, mint a kék szel-
dzsekiye, hátán a sárga betűs FBI felirattal, alatta egy sima
fekete pólóval és a hozzáillő fekete golyóálló mellénnyel. Ez
az összeállítás remekül passzolt mindenhez, főleg farmerhoz,
kiegészítőnek pedig tökéletes volt hozzá egy Glock pisztoly.
A harminchárom éves O'Hare különleges ügynök nem sze-
rette védtelennek és fegyvertelennek érezni magát, pláne nem
a munkában. Ez alapvetően alkalmatlanná tette a beépülést
igénylő feladatokra. Nem is bánta. Bűnüldözés terén sokkal
jobban kedvelte a kemény fellépést, és pontosan ezt is fogana-
tosította a harmincöt fokos téli délutánon, amikor bemasíro-
zott a Las Vegas-i Szent Kozma Kórházba kedvenc szettjében,
sarkában egy tucat hasonlóan öltözött ügynökkel.

Miközben a többi ügynök szétszóródott, hogy lezárják az
épület összes kijáratát, Kate elsietett az előcsarnokban álló
biztonsági őrök mellett, és irányított rakétaként vette célba
Rufus Stott kórházigazgató földszinti irodáját. Anélkül húzott
el Stott döbbsen titkárnője előtt, hogy egyáltalán tudomást

vett volna a létezéséről, és berontott az igazgató irodájába. A megdöbbsent Stott felkiáltott, és majdnem kiesett ergonomikus, krómvázás székéből. A köpcös kis pasas úgy festett, akár egy paszternák, amire egy unatkozó mágus ráfogta a varázspálcáját, hogy ötvenöt éves bürokratává változtassa. Barnítóval fújatta be magát, teknőckeretes szemüveget viselt, és dohányybarna nadragja a sliccénél össze-vissza gyűrődött. A szívére szorította a kezét, és zihált.

– Ne lőjön! – nyögte ki végül.

– Nem fogom lelőni – felelte Kate. – Elő sem vettem a fegyverem. Nem kér vizet vagy valamit? Jól van?

– Nem, nem vagyok jól – felelte Stott. – Halálra rémített! Ki maga? Mit akar?

– Kate O’Hare különleges ügynök vagyok az FBI-tól. – Lecsapott az asztalra egy darab papírt. – Ez a végzés belépést biztosít nekünk a VIP-szárnny teljes területére.

– Nálunk nincs is VIP-szárnny – közölte Stott.

Kate közel hajolt a férfihoz, rászzegezze fürkészz kék szemét.

– Hat undorítóan gazdag és a végsőkkig elkezeredett páciens repült ma ide szerte az országból. Limuzinnal hozták ide őket a McCarran reptérről. Miután megérkeztek a maguk elit hotelszárnnyába, fejenként egymillió dollárt utaltak át a Szent Kozma offshore számlájára, mire azonnal a transzplantációs várólista élére ugrottak.

– Na ne szórakozzon! – mondta Stott. – Nincs semmiféle offshore számlánk, azt meg pláne nem engedhetjük meg magunknak, hogy limuzint béreljünk. A csőd szélén állunk.

– Pontosan ezért hajtanak végre titkos transzplantációs műtéteket, a feketepiacon vásárolt szerveket felhasználva. Tudjuk, hogy azok a páciensek itt vannak, és épp most készítik elő őket a műtetre. Ha kell, lezárjuk az egész épületet, és átkutatunk minden egyes helyiséget meg beépített szekrényt.

– Csak tessék! – válaszolta Stott, és visszaadta a végzést a nőnek. – Nem készülünk semmiféle transzplantációra, és nincs VIP-szárnyunk. Még ajándékboltunk sincs.

Stott már nem látszott rémültnek, és nem tűnt úgy, mintha hazudna. Kate úgy vélte, ez nem jó jel. Mostanra ki kellett volna, hogy verje a hideg veríték. Már az ügyvédjét kéne hívnia.

Tizenhét órával korábban Kate az íróasztalánál ült Los Angelesben, és épp egy körözött bűnöző ismert bűntársai-val kapcsolatos rendszertelen infóknak járt a végére, amikor nyomra bukkant, miszerint egy anyagi gondokkal küszködő Las Vegas-i kórház szervátültetést ígér annak, aki hajlandó megfizetni az árát. Amint a nő mélyebbre ásott, rájött, hogy a páciensek máris útban voltak Vegasba a műtétükre, így hát azonnal akcióba lendült, és rajtaütést szervezett.

– Nézze csak meg ezt! – mondta, megmutatva egy fotót Stottnak az okostelefonján.

A kép viszonylag közélről készült, egy Kate korabeli férfi látszott rajta. Az illető bő pólót viselt, ami kinyúlt és kifakult a hosszú évek igénybevételétől. Barna haját felborzolta a szél. Fiús vigyor derítette fel az arcát, hangsúlyozva a barna szeme sarkában látszó nevetőráncokat.

– Ismeri ezt a férfit? – kérdezte Kate.

– Hogyne ismerném! – felelte Stott. – Ez Cliff Clavin, az építészmérnök, aki az azbeszt eltávolítását intézi a régi épületünkben.

Kate tompa fájdalmat érzett a hasában, mégpedig nem a reggelire bekapott, gyorskajálás kolbászos-tojásos szendvicstől. Rémes étkezési szokásai dacára is lapos és izmos hasában gyűlt össze minden szorongása és zsigeri érzése, onnan kommunikáltak vele a görcs, fájdalom, hányinger és rossz közérzet nyelvéen.

– Cliff Clavin egy szereplő a *Cheers* című sorozatban – mondta.

- Ja, örületes véletlen, mi?
- Miféle régi épület? – faggatta az igazgatót.

A férfi az ablak felé fordult, és egy négyemeletes épületre mutatott a parkoló túloldalán.

- Az ott.

Az építészeti őskövyületet nyilván a hatvanas években húzták fel, erről tanúskodott a terméskővel kirakott fal, a sötétített üvegű óriási ablakok sora, valamint a fehér kőzúzalékkal felszórt, oszlopos porticusz.

– Eredetileg az volt a kórház – mondta Stott. – Egy évvel ezelőtt költöztünk ki onnan. Azért volt szükség erre az új épületre, mert tévesen azt hittük, több férőhelyre lesz igény, mivel...

Kate nem figyelt rá. Már rohant is ki az ajtón. Abban a pillanatban, amint meglátta a másik épületet, pontosan tudta, hogyan lett átverve ő maga és az a hat gazdag páciens. Az okostelefonján lévő fotón nem Cliff Clavin látszott, és a férfi nem építésmérnök volt. Hanem Nicolas Fox, a bűnöző, aki-nek Kate épp a nyomára próbált bukkanni, amikor belebotlott a szervátültetési simlibe.

Fox nemzetközileg körözött szélhámos és tolvaj volt, akit hihetetlenül vakmerő, óriási kockázatú svindlijei meg balhéi tettek hírhedtté, illetve az a nyilvánvaló élvezet, amivel végrehajtotta őket. Mindegy, mekkora zsákmányra tett szert – márpedig jó néhányszor volt hatalmas nyeresége –, mindig belevágott egy újabb balhéba.

Kate küldetésének tekintette az FBI-nál, hogy lecsapjon Foxra. Két évvel ezelőtt már majdnem sikerrel járt, ugyanis rájött, hogy Nick egy dúsgazdag chicagói befektető huszadik emeleti luxuslakását tervezi kifosztani, lenyúlva az összes pénzt és ékszert, miközben az agresszív felvásárlások önjelölt királya épp az esküvőjét tartja otthona nappalijában.

Tökös stratégia volt, jellegzetes Nick Fox-húzás. Terve érdekében valahogyan sikerült felvetetnie magát esküvőszervezőnek, és tolvajok válogatott bandáját hozta magával, mint konyhai személyzetet. Amint Kate berontott az esküvőre egy akciócsoporttal, Nick gazemberei úgy szóródtak szét, akár a csótányok a felvillanó lámpafényben, maga Fox pedig ejtőernyővel ugrott le az épület tetejéről.

Helikopterekkel keresték, lezárták az utcákat, eltorlaszolták az utakat, és átkutatták a környező épületeket, ám Nick meglógott. Miután Kate hajnalban végül visszavonszolta magát a szállodai szobájába, egy üveg pezsgő és egy csokor rózsza várta. Nicktől. Aki persze a szobája számlájára íratott minden költséget. Miközben Kate őt hajszolta, a férfi végig itt lebzelt a szobájában, a fizetős csatornát nézte, mindenfélet hozatott magának a szobapincérrel, és megette a minibárban lévő összes Tobleronét. Elmenőben még a törülközőket is lenyúlta.

Az a rohadék túl sokat szórakozott már az én rovásomra, gondolta Kate, miközben átrohant a kórház előcsarnokán, ki a kapun, el két meglepett ügynök mellett, és átszelte a parkolót.

Mire elért a régi kórházépületet körülvéző drótkerítéshez, izzadt, a szíve pedig olyan hevesen dübörgött, hogy szinte hallotta a dobogását. Pisztolyt rántott, és lassan közelítette meg az előcsarnok bejáratát. Ahogy közelebb ért, megpillantott egy vörös szőnyeget és egy táblát a porticus alatti alkóvban, amit addig elnyelt az árnyék. A táblán a következő felirat állt:

Üdvözljük a Szent Kozma Magánkórházban!
Elnézést kérünk a porért, éppen felújításokat végzünk,
hogy még nagyobb kényelmet és luxust, valamint a le-
tező legkorszerűbb ellátást biztosíthassuk Önnek!

Kate a terméskővel kirakott falhoz simulva oldalazott el az ajtóig, feltépte, és lövésre készen penderült be az épületbe. De nem volt kire céloznia. Elegánsan berendezett előcsarnokban találta magát, modern bőr ülőgarnitúra, mészkövel lerakott padló és buja növények látványa fogadta. Az üres recepciós pult mögötti falon az orvosi személyzet fényképei díszeltek. Kate szemügre vette a fotókat, és azonnal felismert két alakot. Az egyik Nick Fox volt, nyakában fonendoszkóppal, doktori szakértelmet és magabiztosságot sugározva. A másik pedig ő maga, az arcán kába és részeges vigyorral. Nick az internetről szerezte a fotót, Kate húgának, Megannek a Facebook-oldaláról: egy tavalyi lánybúcsúztatós képről vágta ki és photoshoppolta a nő alakját. Nick fényképe alatt a „Dr. William Scholl” név állt bronzbetűkkel, Kate fotója alatt pedig a „Dr. Eunice Huffnagle” felirat.

Na jó, de hol lehet most az „orvosi személyzet”? – tűnődött. És mi van a hat pácienssel, akik a szervátültetés reményében utaztak ide az ország minden részéből?

Kate a recepciós pult melletti kétszárnyú ajtó felé indult. Átment rajta, tüzelésre készen lépett a folyosóra. De itt sem talált senkit. Közvetlenül előtte három további kétszárnyú ajtó nyílt. Az egyik az „1-es műtő”, a másikon az „1-es lábadozó”, a harmadikon a „Műtő-előkészítő” felirat állt. Balra tőle volt egy lift, jobbra pedig a lépcsőház ajtaja.

Óvatosan kinyitotta az állítólagos műtő ajtaját, és valóban egy teljesen felszerelt műtőben találta magát, amely stílusában egy Apple áruházat idézett. Minden letisztult és fehér volt. Az összes eszköz úgy csillogott-villogott, akár az új kocsik az autósalonban.

Becsukta az ajtót, és benézett a lábadozóba. Volt benne szabályos betegágy, infúziós állvány, az összes szokásos életfunkciós mérőeszköz, ám ezzel véget is ért minden hasonló-

ság egy átlagos kórházi betegszobával. A helyiséget pazarul berendezték előkelő francia bútorokkal, a gazdagon díszített polcokon bőrkötéses könyvek sorakoztak, egy síkképernyős tévé volt a falra szerelve, és válogatott italokkal feltöltött minibár állt a páciens rendelkezésére.

Nagyon okos – gondolta Kate. Úgy téve, mintha az azbeszt eltávolításával foglalkozna, Nick tökéletes álcát biztosított a svindlijéhez. Garantálta, hogy a kórházból senki sem ment a régi épület közelébe, miközben ő meg a bandája valójában részletgazdag díszletet alakítottak ki, és a balhéjukat szervezték.

Kate végül benyitott a műtő-előkészítőbe. Egy hosszú kórterem tárult elé, elhagyatott nővérpulttal, mögötte több elfüggönyözött résszel. Belépett a pult mögé, és óvatosan széthúzta a legelső függönyt. Egy eszméletlen, középkorú, kórházi köpenyt viselő férfi hevert ott hordágyon, infúzióval a karjában. Kate kitapintotta a pulzusát. Erős volt.

Bejárta a kórtermet, menet közben elhúzott minden függönyt. Itt volt mind a hat férfi, akik aznap érkeztek a reptérről, mindannyian mélyen aludtak, és Kate úgy sejtette, fejenként egymillió dollárral szegényebbek lettek.

Megremegtek az épület ablakai, és Kate a helikopter rotorjának jellegzetes hangját hallotta odafentről. Nick Fox a tetőn van, gondolta. Már megint!

Kirohant a helyiségből, fel a lépcsőn, a tőle telhető leggyorsabban mászva meg a négy emeletet, márpedig az elképesztő sebesség volt egy olyan nő részéről, aki általában Sanders ezredes, Ronald McDonald és Wendy társaságában vacsorázott.

Fegyverét továbbra is lövésre készen tartva rontott ki a tetőre, és meglátott egy kék Las Vegas-i Légi Városnézés feliratú helikoptert a felszállóhelyen, nyitott ajtóval, benne „orvosokkal” és „nővérekkel”.

Nick Fox nem volt köztük. A férfi higgadtan, zsebre dugott kézzel álldogált félúton a helikopter és Kate között, haját borzolta a rotorok által felkavart szél, ami úgy lebegtette fehér orvosi köpenyét, hogy Nick szuperhősnek tűnt benne.

Kate tizenkét évesen kitalálta magának álmai férfinak, és azóta sem feledte ezt a képet. Az álompasijának halványbarna haja, intelligens barna szeme és fiús vigyora volt. Száznyolcvan centi magas volt, karcsú és élénk. Okos volt, szexis és vidám. Az elmúlt pár évben Kate azonban rádöbbsent, hogy a sors borzasztó fíntorának köszönhetően Nick Fox testesíti meg álmai férfinak.

– Scholl doktor? – harsogta túl Kate a helikopter zaját. – Komolyan?

– Nagyon tekintélyes név a gyógyászatban! – kiabálta válaszul Nick. – Örömmel látom, hogy kényelmes lábbeli van magán!

Nick jól tudta, hogy a nő mindig Scholl talpbetétet visel fekete cipőjében. Ez is egyike volt annak a sok mindennek, amit az elmúlt pár évben megtudott róla. Az információk többsége felcsigázta az érdeklődését. Egyes dolgokat egyenesen ijesztőnek talált. Ijedelmét viszont ellensúlyozta a Kate iránt érzett megmagyarázhatatlan vonzalma.

A nő lófarokba fogta barna haját, makulátlan bőrén némi veríték csillogott a parkolón való átrohanás és a lépcsőn felkaptatás miatt. Szexis volt, de Nick sejtette, hogy a verejtékcseppek által inspirált fantáziakép szebb, mint a valóság. Kate a munkájának élt. Valószínűleg még az ágyban sem vette le a golyóálló mellényt. Ennyit erről. De akkor is élvezte a nővel való játszadozást. Tetszett neki Kate nagy kék szeme, helyes kis orra, karcsú, de izmos teste, valamint őszinte elkötelezettsége, hogy törvénytisztelőbb helyre tegye a világot. Ez még érdekesebbé tette Nick bűn iránti elkötelezettségét.

– Le van tartóztatva! – kiáltotta a nő.

– Azt meg honnan veszi?
– Onnan, hogy pisztolyt szegezek magára, és remekül célzok! – lépett felé.

Nick hátrált.

– Abban biztos vagyok, de nem fog lelőni.
– Hogy őszinte legyek, meglep, hogy eddig nem lőttem le! – tett feléje Kate még egy lépést.

– Még mindig bosszankodik a Toblerone miatt? – Nick még jobban hátrált.

– Ha még egy lépést tesz hátra, golyót ereszték magába!
– Azt nem hinném – jelentette ki a férfi.
– Száz méterről le tudom lőni egy sas golyóit!
– A sasoknak nincsenek is golyói.
– Lehet, hogy metaforázásban béna vagyok, viszont a célzáshoz tökéletesen értek!

– Akkor sem lőhet le, ugyanis fegyvertelen vagyok, és nem jelentek fenyegetést magára nézve.

– A helikopterre rálőhetek.
– Veszélyeztetné, hogy a gyerekekkel teli kórházra zuhanjon? Azt sem hinném.

– A kórház nincs is tele gyerekekkel.
– Nem ez a lényeg. – Nick lepillantott a parkolóra, és látta, hogy egy rakás FBI-ügynök rohan az épület felé, aztán ismét a nőre nézett, aki két lépéssel közelebb jött hozzá. – Nagyon örülök, hogy megint összefutottunk, Kate.

– Magának O'Hare különleges ügynök! – vágta rá. – És nem megy sehova.

Nick elmosolyodott, és a helikopter felé vetette magát.

– Francba! – Kate elrakta a fegyverét, és a férfi nyomába eredt.

Hiába szaladt fel az imént négy emeletet, még így is gyorsabb volt Nicknél, és ezt nagyon kiélvezte. Rohamosan csökkent

a távolság kettőjük között, és egészen biztos volt benne, hogy sikerül elkapnia a gazfickó grabancát, még mielőtt bemászhatna a helikopterbe.

Mint kiderült, a pilóta és Nick csapata is osztotta az optimizmusát, mert a helikopter hirtelen felemelkedett, és távolodni kezdett az épülettől, hátrahagyva a főkolompot. Nick felgyorsított, és úgy rohant tovább, mintha a tető még vagy száz méterre nyúlt volna, nem csupán egyre.

Kate-et elöntötte a rémület, ahogy rádöbbsent, mire készül a férfi. Ugrásra. És ezúttal ejtőernyő nélkül.

– Ne! – ordította, és Nick felé vetette magát, remélve, hogy ledöntheti a lábáról, mielőtt esélye lenne az öngyilkos ugrásra. Elkésett. Csupán pár centi hiányzott, hogy elérje, ám nagy erővel a betonra zuhant, miközben Nick felugrott a peremről, az épület mellett lebegő helikopter felé nyújtózva. Kate szíve kihagyott pár ütemet, miközben a férfi a levegőt hasította, és csak akkor kezdett ismét dobogni, amikor Nick elkapta a helikopter talpát. Fél kézzel kapaszkodott bele, csókot vetett a nőnek, majd a gép elszállt a belváros felé.

Másodpercekkel azután, hogy Nick megszökött, Kate már a rádióba beszélt, lázasan próbálta megszervezni, hogy Nickéket rendőrségi helikopterek vegyék üldözőbe a levegőben, és járőrautók az utakon. Tudta, hogy ezzel csak vesztegetik az időt meg az energiát, de akkor is ragaszkodott az eljáráshoz.

Vagy fél tucat ugyanilyen, Las Vegas-i Légi Városnézés feliratú helikopter röpködött a levegőben a belváros felett, és bár csak az egyiknek a talpáról lógott le egy pasas, mire Kate ugrasztotta az üldözőket, Nickék gépe eltűnt. Az csak rontott a helyzeten, hogy a nagy izgalomban elfelejtette megnézni a helikopter lajstromjelét, és semmit sem tudott mondani a repülésirányítóknak, ami alapján nyomon követhették volna a

gépet. Bár úgysem mentek volna vele semmire. A helikopter valójában nem tartozott a légi városnézést szervező cég flottájába. Nickék csak ráfestették azt a feliratot.

Kate a kórházból egyenesen visszasietett a Circus Circusba, a belváros legolcsóbb szállodájába. Halkan közelítette meg szobája ajtaját, fél kezét a pisztolytáskában lévő fegyvere markolatán tartva. Becsúsztotta kulcskártyáját a zárba, és lassan kinyitotta az ajtót, azt remélve, hátha Nick Fox elég arrogáns, hogy kétszer előadja ugyanazt a trükköt, és végre lefülelheti.

Nem volt szerencséje. A szoba üresen állt, és olyan szaga volt, akár egy frissen klórozott medencének. Kate leült az ágy szélére, és felsóhajtott. Nem ez volt élete legjobb napja. És tudta, jó nagy fejmosást fog kapni, amiért hagyta Nicket elmenekülni ahelyett, hogy kifogást talált volna a lelövésére. Pedig bőven lett volna oka lepuffantani, nem utolsósorban „Dr. Eunice Hufnagle” fényképe, amit sikerült lecsennie a falról, mielőtt bárki észrevehette volna.

Kate komoran bámulta a tükörképét, aztán nekiállt levetni a golyóálló mellényét. És ekkor vette észre. A tükörben látta meg, először nem is hitt a szemének, és hátra kellett néznie, hogy meggyőződjön róla, tényleg ott van. De tényleg: egy Toblerone rúd hevert a párnáján.

2.

HAT HÓNAPPAL KÉSŐBB...

Ha az átlagember több holmit halmoz fel, mint ami elfér a házában, akkor fogja magát, és berámolja a fölös cuccait egy bérelt tárolóba, rákattint egy olcsó lakatot az ajtó vasredőnyére, aztán azonnal nekilát újabb kacatokat begyűjteni. Aki viszont olyan öreg és gazdag, mint Roland Larsen Kibbee, az múzeumot építtet az egész mindenségnek, márványba véseti a nevét a kapu fölött, és belépődíjat szed, hogy mindenki csodálhassa a gyűjteményét, vagyis ebből következően őt magát.

Egy múzeum megnyitása nem csupán helyet szabadít fel az ember kacsalábon forgó palotájában, hanem még az az előnye is megvan, hogy remek státuszszimbólumként szolgál, amit nehéz felülmúlni, hiába élünk olyan korban, amikor a milliárdosok rakétákat lövetnek fel az űrbe. Roland festményekből, szobrokból és ékszerekből álló gyűjteményét abból a vagyonból engedhette meg magának, amit elszegényedett kaliforniai farmok felvásárlásával keresett: elkergette a volt

tulajdonosokat a földjükről, majd a lehető legolcsóbb munkaerővel learattatta a termést, így az államban ő lett az illegális bevándorlók legnagyobb munkaadója, s ezáltal a mexikói gazdaság oszlopává vált.

Természetesen nem Mexikóban építtette meg a múzeumát. A Roland Larsen Kibbee Szépművészeti Gyűjteményt San Franciscóban, egy hatalmas, francia stílusú palotában teremtetette meg, Pacific Heights gazdagnegyedében.

Roland üzleti gyakorlata szöges ellentétben állt múzeuma igazgatójának, a huszonhat éves Clarissa Hartnak liberális ideáljaival, ám a nő semmire sem ment a munkaerőpiacon képzőművészeti mesterdiplomájával, kilencvenhétezer dolláros diákhitelt nyögött, és ha csak még egy napig együtt kellett volna élnie a szüleivel, megfojtotta volna őket álmukban. Így hát letojta az ideáljait, és minden hónapban átvette a fizetését Rolandtól. És bár a Kibbee nem volt épp a Guggenheim vagy a Getty, ráadásul a nagyrészt aktokból álló gyűjtemény miatt Clarissa úgy érezte magát, mintha a Playboy villában hostesskedne, azért az mégiscsak vigasztalta, hogy igenis múzeumigazgató lett.

A festmények és műtárgyak gyűjteményét a folyosókon és meghitt kis szalonokban állították ki, hogy a látogatók vendégnek érezhessék magukat Roland házában, bár a nyolcvanöt éves mezőgazdasági ipari mágnás soha nem is lakott itt. Jelenleg a floridai Palm Beachen élt, egy huszonkét éves, LaRhonda nevű sztriptíztáncosnővel, aki csak arra várt, hogy az öreg végre feldobja a talpát. Remélte, hogy miután a vén szivar fájdalmasan kileheli a lelkét, az övé lehet a Bíbor Könnycsepp: a ritka, kétkarátos vörös gyémánt, Roland legfrissebb szerzeménye.

A Bíbor Könnycsepp egyben Kibbee legnagyobb esélyét jelentette a széleskörű elismertségre, így hát a gyémánt

kiállításának nyitóünnepségére készülve kifényesítették a márványpadlót, újralakkozták a faburkolatot, és újabbakra cserélték a bőrkanapékat meg foteleket. Clarissa pedig éppen körbevezette a múzeumban a San Franciscó-i rendőrség felügyelőjét, Norman Petersont, aki azzal állított be, hogy meg kellene beszélnie a kiállítás miatti nagy forgalommal kapcsolatos teendőket, illetve meg szeretne győződni róla, hogy a múzeum megtette a kellő biztonsági óvintézkedéseket a gyémánt védelmére.

– Már vagy ezerszer elhajtottam erre, de észre sem vettem, hogy van itt egy múzeum – mondta Peterson, dörgölgetve a bajuszát, ami szunyókáló, hatalmas hernyónak tűnt gumószerű orra alatt.

Peterson a nyakába akasztva hordta a jelvényét, Clarissa ezt sikertelen próbálkozásnak vélte, amivel a felügyelő nagy hasát és a nyakkendőjén lévő mustárfoltot próbálta leplezni. Úgy saccolta, a férfi a harmincas évei közepén járhat, bár ha nem változtat étkezési szokásain, nem fogja megérni a negyvenet.

A korával kapcsolatban igaza volt, minden mást illetően viszont tévedett. Peterson felügyelő valójában Nick Fox volt, jól kipárnázva, hogy dagadtnak tűnjön, arcát pedig nagy szakértelemmel álcázták el maszkmesteri trükkök és smink segítségével.

– Boutique múzeum vagyunk – mondta Clarissa, miközben megkerülték a brigádot, akik éppen az új bútordarabokat tették a helyükre.

– Az meg mit jelent?

A nő válaszolhatta volna, hogy azt jelenti, intézményük kisebb és meghittebb, illetve gondosabban felügyelt, mint a nagyobb múzeumok, ám a szemernyi beképzeltséget sem mutató felügyelő olyan hatást gyakorolt rá, hogy meggondolta magát.

– Azt jelenti, hogy az emberek ezerszer elhajtanak erre, de észre sem vesznek minket.

– Kár, mert egy csomó jó kis holmi van itt. – Nick megállt, hogy szemügyre vegyen egy életnagyságú, ötszáz éves márványszobrot, amely egy fatörzsön üldögélő, meztelen nőt ábrázolt, kezét a bal mellére szorítva. – Azt hinné az ember, hogy hoz magának egy párnát vagy egy takarót, amire ráülhet.

– Őt nem foglalkoztatták ilyen hétköznapi gondok.

– Senki nem akar szálkát a fenekébe. Ki volt ez?

– Aphrodité – felelte Clarissa.

– Sose hallottam róla – jelentette ki Nick. – Bár teszem hozzá, ezt az a pasi mondja, aki a panoptikumban az állítólagos hírességeknek a felét sem ismeri fel.

Clarissa méregette, csak hogy meggyőződjön róla, nem csupán ugratja-e, de arra jutott, a férfi komolyan mondta. Ő maga még sosem járt a helyi panoptikumban, ám sejtette, hogy valószínűleg több látogatójuk van egyetlen nap alatt, mint a Kibbee-nek egész hónapban.

– Aphrodité a szerelem görög istennője, felügyelő úr. Nagyon érdekes az eredettörténete. Kronosz, a fiatal és irigy titán le akarta taszítani a trónról apját, Uranoszt, az univerzum uralkodóját. Így hát Kronosz egy sarlóval levágta az apja nemi szervét, az óceánba vetette, és Aphrodité emelkedett ki a habokból.

– És ez a csaj jelképezi a szerelmet? – kérdezte Nick. – Brutális.

– Akár azt is mondhatnánk, hogy ez a Kibbee-gyűjtemény minden darabjának témája – közölte Clarissa, bár kételkedett benne, hogy Roland bármiféle tematika alapján gyűjtötte volna a műtárgyakat, illetve a feleségeket, kivéve persze nyilvánvaló mellmániáját. – A szerelem sötét oldala. A Bíbor Könnyecsepp is ettől olyan lenyűgöző.

– Én meg azt hittem, attól, hogy egytrillió dollárt ér.

– Inkább úgy tizenöt milliót. Csodaszép gyémánt, ám műtárgyként az értékét a történetének köszönheti. – Bevezette a felügyelőt a Bíbor Könnyecsepp szalonjába, a gyémántot a helyiség közepén állították ki, egy vitrinben, pazar márványtalapzaton. – A nevét mindarról a szerelemről, halálról és szomorúságról kapta, amely a felfedezése óta körülvette.

Nick pontosan tisztában volt a gyémánt történetével. 1912-ben lelt rá két ifjú brit természettudós, miközben épp bejárták Dél-Afrikát. Szívből szerették egymást, és a gyémántot a jegygyűrűbe tetették volna, ám amikor híre ment a felfedezésüknek, tolvajok miszlikbe aprították őket machetével, és a kőnek lába kelt.

A gyémánt valahogyan eljutott Oroszországba, ahol befoglalták egy nyakláncba, amit II. Miklós cár ajándékozott a feleségének, Alekszandrának. A cárné később továbbadományozta a nyakéket lányának, Anasztaszijának, aki más családi ékszerekkel együtt ezt az láncot is a ruhája alatt viselte, amikor a családot 1918 júliusában kivégezték.

Az Anasztaszija holttestéről lerabolt ékszereket – mindazokkal együtt, amiket a többi Romanov és a szolgálók ruhái alá rejtve találtak – eladták, aztán továbbadták, és a nyaklánc nem is került elő egészen 1929. november 3-ig. Azon a napon a bankár Dick Epperson és felesége, Dollie, akik mindenüket elveszítették az előző hónap végi tőzsdekrachban, felvették legszebb ruhájukat, megcsókolták egymást, majd kéz a kézben levetették magukat Park Avenue-i lakásuk erkélyéről. A Bíbor Könnyecsepp Dollie nyakában lógott. Senki sem tudta, hogyan került hozzá, ám az örökösei gyorsan eladták, hogy kifizethessék az adósságokat.

Az ezutáni évtizedekben újabb tulajdonosok és tragédiák következtek, ám egyiknek sem ment nagy híre, amíg – leg-

alábbis a legenda szerint – a Bíbor Könnyecseppet meg nem szerezte Marilyn Monroe egy titkos hódolója, aki nem sokkal a sztár 1962-ben bekövetkezett halála előtt ajándékozta neki. A gyémánt csak a közelmúltban bukkant fel újra, amikor egy olajtársaság örökösnyője, Victoria Burrows nyolcvanhét évesen elhunyt Santa Barbara-i otthonában, amelyet férje 1965-ös halála óta nem hagyott el. Roland Larson Kibbee a Burrows-hagyaték elárverezésén csapott le a gyémántra.

Most pedig rajtam a sor, hogy lecsapjak rá, gondolta Nick.

– Azt mondják, a gyémánt el vanátkozva – mesélte Clarissa. – Főleg a szerelmesekre hoz bajt.

– Valaki akkor is megpróbálja majd elrabolni. Mi állíthatna meg egy tolvajt?

– A létező legkorszerűbb riasztóberendezés, mágneses mező az ajtók és ablakok körül, valamint, ha csak erről a helyiségről beszélünk, mozgás- és hőérzékelők, illetve egy tucat drótnélküli kamera, és ez még messze nem minden – felelte Clarissa. – Mint láthatja, ebben a helyiségben nincsenek sem ablakok, sem ajtók.

– Ezt magamtól is észrevettem – válaszolta Nick körül nézve. – Képzett nyomozó vagyok. – És tolvaj.

– Ez a helyiség tulajdonképpen egy szépen berendezett, nyitott pán cé lterem. Csakis egyetlen út vezet befelé, a háta mögött lévő boltíven át. Ha bármelyik érzékelő beriaszt, a mennyezetbe süllyesztett, több mint fél méter vastag acélajtó azonnal lecsapódik, elvágva a tolvaj elől a kiutat, és a rendszer rögtön értesíti a rendőrséget, közvetlenül az önök őrsét. Mit gondol, milyen gyorsan tudnak ideérni, miután megszólal a riasztó?

– Szóval a tolvaj csapdába esik, igaz?

– Esélye sincs kijutni. Az acélajtót úgy tervezték, hogy meg sem kottyán neki se a robbanóanyag, se az órákon át tartó, koncentrált ostrom fúróval vagy forrasztópisztollyal.

– Akkor meg minek úgy sietni? – vont vállat Nick. – Talán útban idefelé beugrom majd a Starbucksba, csak hogy megizzasszam kicsit a szerencsétlent.

– Feltéve, hogy nem nyomta agyon fél tonna acél, mielőtt egyáltalán bejutott volna a helyiségbe.

– Akkor még kevésbé van ok sietségre – felelte Nick. – Árulja el, mi a kedvence, és magának is hozok egy kávét, ha valaha úgy adódik.

– Egy fahéjas tejeskávét kérnék – mosolygott a nő. A felügyelő nem volt valami szép látvány, de el tudta búvölni az embert. – Szeretné megnézni a múzeum többi részét is?

– Akadnak még meztelen nők?

– Igen – biztosította Clarissa.

– Akkor mehetünk!

– Ez egy kicsit kínos – mondta a múzeumigazgató –, de a *Cheers*-ben is volt egy Norm Peterson.

– Nem rokonom – felelte Nick.

Ugyanaznap este, 21 óra 52 perckor, ha valaki véletlenül épp a Kibbee-ben tartózkodik, valami egészen hihetetlen látvány szemtanúja lehetett volna. Sajnálatos módon a portásfülkében ülő két biztonsági őr – akik épp kedvetlenül bambulták a monitoron a biztonsági kamera felvételét – nem lehetett tanúja az eseményeknek.

A nap folyamán a szállítók egy bőr fotelt és egy hozzáillő kanapét helyeztek el a folyosón a szalon előtt, ahol a Bíbor Könnycseppet közszemlére tették. A folyosón kamerák vették a fotelt és a kanapét, ám a bútorok egy-egy oldala nem látszott a képen, és pontosan azokon az oldalakon kezdett leválni a huzat, ami alól egy-egy férfi bukkant elő. Egyikük ülő helyzetben kuporgott a fotelban. A másik a kanapé belsejében feküdt. Mindkettőjük testére tetőtől talpig érő, zöld body simult.

Ha a Pókember teljesen zöld volna, nem lenne képes hálót kilőni a csuklójából, és feszengene amiatt, hogy tisztán látszik a nemi szerve körvonala, akkor úgy festene, mint az a két pasas.

A Foteles felállt, és elővett egy összehajtogatott, zöld lepedőt meg egy kis zöld sporttáskát a fotelból. A Kanapés kicsusszant a bútordarabból, és kihúzott két zöld anyagba bugyolált, vékony lemezt a kanapé belsejéből. A könnyű lemezek hossza nagyjából megegyezett a férfi testmagasságával, és fogantyú volt a hátukra szerelve, így pajzsként tarthatta őket maga elé.

Ugyanebben a pillanatban az egyik biztonsági őr rápillantott a folyosó képét mutató monitorra, de semmi szokatlant nem látott rajta. Foteles és Kanapés, valamint a nemi szervük körvonala meg a kezükben tartott holmik teljesen láthatatlannak voltak a kamerák számára.

Foteles kinyitotta a sporttáskát, leguggolt a boltív előtt, és elővett egy zöld flakonos spray-t, amivel befújta a levegőt az ívelt falak előtt, hogy megtudja hol rejtőznek a mozgásérzékelők. Ő meg Kanapés megvárták, hogy eloszoljon a spray, majd Foteles átadta az egyik pajzsot Kanapésnak. A deszkák mögött elbújó két zöld emberke egymás oldalán belépett a boltív alá. Ott megtorpantak, kidugták a lábukat a pajzs mögül, és lerakták a boltív túloldalán.

A fejük fölött megbújó féltonnás acélajtó nem zuhant rájuk, így hát behatoltak a Bíbor Könnyecsepp számára kialakított szalonba. A helyiségnek egyetlen zuga sem volt, ami ne került volna a számtalan rejtett kamera valamelyikének látóterébe, a két férfi és a holmijuk mégsem tűnt fel egyik felvételen sem.

Foteles lerakta a zöld sporttáskát meg a zöld lepedőt a padlóra, a Könnyecsepp talpzata elé. Fogta a lepedő egyik sarkát, Kanapés pedig a másikat, aztán egyszerre felemelték

az anyagot, és óvatosan betakarták vele az egész tartót. Foteles bebújt a lepedő alá egy üvegvágó szerszámmal, és nekilátott felhasítani a Könnyecsepp vitrinjét. Legelső vágása csupán egy apró karcolás volt, pusztá szemmél szinte ki sem lehetett venni, ám abban a pillanatban, hogy a vitrin megsérült, megszólalt a riasztó, és az acélajtó levágódott a boltívől, úgy megremegtetve az épületet, akár egy földrengés, és csapdába ejtette a két zöld pasast.

3.

Nick Fox, továbbra is Norman Peterson felügyelőnek álcázva, a riasztó megszólalása után húsz perccel már megérkezett a múzeumba, kezében két pohár kávéval a Starbucksból. Az egyik poharat átnyújtotta Clarissa Hartnak, aki idegesen álldogált az acélajtó előtt a két biztonsági őrrrel, akik a betörésig a monitorokat figyelték.

– Egy fahéjas tejeskávé, ahogy ígértem, bár nem számítottam rá, hogy valaha is be kell váltanom az ígéretemet. – Nick a kordzakót viselő, hórihorgas fiatalemberre biccentett, aki vele együtt érkezett. – Ő a társam, Ed Brown felügyelő.

Brown bólintott. Persze valójában nem így hívták. Még Nick sem tudta, hogy hívják. Valahányszor együttműködött „Brown”-nal, a pasasnak mindig más neve és más kinézete volt.

– Mi indította be a riasztót? – kérdezte Nick, a kávéját kortyolva, mintha cseppet sem sietne, hogy letartóztassa az acélajtó túloldalán rekedt tolvajokat.

– Van egy érzékelő odabent, ami a Bíbor Könnyecsepp vitrinjének belső légnyomását ellenőrzi. Abban a pillanatban

jelez, ha az üveg meghasad. De ennek semmi értelme, felügyelő úr – mondta a nő, feltartva az okostelefonját. – Ez az egyik biztonsági kamera adása. Mint láthatja, senki sincs a helyiségben, pedig onnan nincs kiút, és a kép biztosan élő. Látszik az acélajtó a boltívben.

– De ebből az izéből semmi nem látszik – felelte Nick, a padlón heverő zöld sztiropordarabkákra, az acélajtó által összezúzott pajzsok maradványaira mutatva.

Clarissa az okostelefonjára meredt, aztán a férfira.

– Igaza van! Azt mondja, ez mégsem élő adás?

– De igen, élő.

– Akkor nem értem.

– Ismeri a Harry Pottert? – kérdezte Nick.

– Még szép, hogy ismerem – felelte a nő.

– Akkor tudja, hogy Harrynek volt egy láthatatlanná tevő köpönyege – mondta Nick, ismét kortyolva a kávéjából, és egy kis tejhab kenődött a bajuszára.

Clarissa elmosolyodott.

– Maga szerint a tolvajunk varázsló?

– Nem, de egy varázslónak dolgozott, aki mostanra rég elhúzta a csíkot, és az egész balhét egy telefontársaságosnak álcázott furgonból vezényelte le, ami az utca végében parkolt.

– Ezt meg honnan tudja?

– Elhajtottunk mellette idefelé jövet. – Nick az ujjával letörölte a bajszáról a tejhabot, majd a nadrágjába törölte az ujját.

– Úgy értettem, honnan tudta, hogy valójában nem a telefontársaság furgonja volt?

– Akkor még nem tudtam, de most már tudom, emiatt.

– Lábával megbökött egy nagy darab sztiroport. – Ez poliészterbe burkolt zöld sztiropor.

– Poliészterbe burkolt, mint te – cikizte vigyorogva Brown, és Clarissára pillantott, hogy lássa, bevágódott-e nála

a beszéléssel. Egyáltalán nem, a két biztonsági őrnél viszont nagyon is, bár ez nem vigasztalta.

– Miért olyan fontos a poliészter? – kérdezte Clarissa.

– A poliészter nagyon rossz hővezető.

A nőnek leesett a tantusz, bólintott.

– Szóval a tolvaj pajzsnak használta a poliészterrel burkolt lemezt, hogy a hőérzékelő ne szúrja ki, amikor behatol a helyiségbe.

– Így van.

Nick emelte a poharát a tiszteletére, Clarissa viszonzta a gesztust, Brown pedig grimaszt vágott.

Clarissa úgy méregette a felügyelőt, mintha most látná először. A pasas nem volt valami szép látvány, és miután el kellett magyaráznia neki, kicsoda Aphrodité, lenézően úgy könyvelte el őt magában, mint műveetlen, bár nagyon rokonszenves fajankót. Most rádöbbsen, hogy teljesen félreismerte a férfit. Korántsem volt fajankó. Éles eszű volt, és jól érezte magát a saját bőrében. Minél többet beszélt, Clarissa annál jobban kedvelte.

– Lehet, hogy elvesztettem a fonalat, felügyelő úr – vallotta be –, de mi köze van mindennek ahhoz, hogy nem látjuk a tolvajt a helyiségben?

– Zöld a pasas – felelte Nick.

– Egész ügyes volt egy zöldfűlűhöz képest – mondta Brown.

– Úgy értem, Ed, hogy csupa zöldet visel. Ugyanolyan színbe bugyolálta magát, mint ezeket a lemezeket, és ezzel vissza is tértünk Harry Potterhez meg a láthatatlanná tevő köpönyegéhez – magyarázta Nick. – Filmtrükköt vetettek be. A színfalak mögötti varázsló ugyanazt az eljárást alkalmazta itt, amit Hollywoodban szoktak, hogy a színészeket nem létező, földön kívüli világokba varázsolják vagy

légicsatába küldjék olyan vadászgépek pilótafülkéjében, amelyek valójában fel sem szálltak. A színészek zöld háttér előtt játsszák el a jelenetet, aztán a szakik számítógéppel kicserélik a háttérrel valami másra, valamilyen álló- vagy mozgóképre. A mi varázslónk viszont ennek az ellenkezőjét tette.

– A tolvajt meg a felszerelését bugyolálta be zöldbe – mondta Clarissa, most már értette a dolgot. – A varázsló, aki odakint üldögélt a laptopjával a telefonos furgonban, feltörte a biztonsági kameráink hálózatát, hogy kicserélje a képen a tolvajt meg minden más zöldet a mögöttük lévő háttérre, láthatatlanná téve őket.

Nick bólintott.

– Aztán a tolvaj a Bíbor Könnyecsepp vitrinjét is bevonta a láthatatlanná tevő köpönyeggel, hogy ne vehessék észre, amint ellopja a gyémántot.

– Azt meg hogy csinálta? – kérdezte Brown.

– Letakarta egy zöld lepedővel, a varázsló pedig a Bíbor Könnyecsepp ép vitrinjét retusálta a helyére – mondta Nick.

– Az örök nem láttak mást, csak az üres helyiséget, benne a gyémánt vitrinjével, épen és biztonságban.

– Hát ez zseniális – jelentette ki Clarissa. – Az a varázsló egy géniusz.

– Az a varázsló jól elcseszte – ellenkezett Brown. – Ne felejtjük el, hogy mi idekint vagyunk, a tolvaj meg odabent a gyémánttal, vagyis a varázsló nagy terve csődöt mondott.

– De kis híján bevált – mondta Clarissa. – Ezt el kell ismerni.

Nick bólogatott.

– Egy ilyen okos pasas valószínűleg jó ideje benne van a szakmában. Az FBI-nak talán van ötlete, ki lehet, feltéve, hogy a tolvaj nem kegyeskedik majd elárulni nekünk. Jut

eszembe, azt hiszem, ideje megismerkednünk a vendégünkkel. Volna szíves elhúzni a függönyt, igazgatónő?

Clarissa odalépett egy festményhez, és félretolta, így előbukkant mögüle egy rejtett kis billentyűzet.

Az álfelügyelő a biztonsági örökre nézett.

– Maguk álljanak félre, és nehogy fegyvert rántsanak! Nem akarok semmiféle incidenst.

Nick lerakta a kávé poharát, és ő maga elővette a pisztolyát. Brownnal mindketten löállásba helyezkedtek az acélajtóval szemben. Clarissa beütötte a kódot a billentyűzeten. Az acélajtó nagy nyikorgással felemelkedett, és megpillantották a helyiséget, benne két tetőtől-talpig zöldbe bugyolált fickóval, akik komoran üldögéltek a padlón, tarkóra tett kézzel. A zöld lepedő összegyűrődve hevert a talpazat lábánál. A Bíbor Könnyecsepp érintetlenül csillogott a vitrinben.

– San Francisco-i rendőrség! – mondta Brown. – Le vannak tartóztatva.

– Jó sokáig vártatok – mondta Foteles. – Már azt hittem, meg fogunk fulladni idebent.

– Bilincselj meg őket, Ed, és mondd el a jogaikat! – szólt Nick, és odadobta Brownnak a bilincset.

Clarissa leplezetlen csodálattal bámulta Nicket. Tisztára olyan volt, mint Columbo, csak sokkal fiatalabb kiadásban, üvegszem nélkül.

– Egyedülálló, felügyelő úr? – kérdezte.

– Sajnos igen – felelte.

– Épp ellenkezőleg – mondta a nő, és becsúsztatta a névjegykártyáját Nick farzsebébe, amit aztán megpaskolt.

A Ford Crown Victoria vijjgó szirénával hasított végig a Van Ness sugárúton. Az öbölből gomolygó köd elborította a várost, az autó fényszórója egyre kevésbé hatolt át rajta.

Brown vezetett, Nick ült mellette, ölében a zöld sporttáskával. Foteles és Kanapés megbilincselve ücsörögtek a hátsó ülésen.

– Muszáj volt olyan sokat szövegelned? – kérdezte Kanapés.

– Beadtam a csajnak a svindlit – felelte Nick.

A bonyolult bűntény pontosan úgy történt, miként azt Clarissának elmesélte, kivéve, hogy ő maga volt a varázsló, aki lebonyolította a kamerás trükköt az ál-telefonársaságos furgonban. És azt sem említette a nőnek, hogy eltérítette a Kibbee riasztójelzését, mielőtt az elérhette volna a rendőrőrsöt.

– Csak hencegtél – ellenkezett Brown. – Nem bírtad megállni, hogy elbűszkélkedj a csajnak, milyen zseniális vagy.

– Az is része volt a színjátéknak. És most már lekapcsolhatnád a szirénát. Az emberek aludni szeretnének.

– Mégis mi értelme úgy rendőrautót vezetni, hogy nem szól a sziréna?

– Meg kell hagyni, igazad volt – szólta Fotelos Nickhez. – Tényleg az a legjobb, ha az ember direkt lebukik. Totál lecsökkenti a stresszt.

– Én megmondtam – válaszolta a férfi, majd kinyitotta a sporttáskát, és kivette belőle a Bíbor Könnyecseppet, hogy megcsodálja. – Sokkal könnyebb megadni magunkat a biztonsági rendszernek, mint megpróbálni túljárni az eszén.

– Még kisebb lett volna a stressz, ha nem olyan cuccot kell viselnem, amiben mindenki láthatja a tökömet – panaszkodott Kanapés, és a kocsi padlójára hajította a bilincset.

– Ne légy már ilyen szégyenlős! – mondta Foteles, miközben lehúzta a fejéről a zöld kapucnit, és izzadságban úszó vörös hajába túrt. – Nincs neked olyasmid, amit ne látott volna már mindenki.

– Te könnyen beszélsz – felelte Kanapés –, a tied akkora, hogy Godzilla lova is megirigyelhetné.

– Kösz – vágta rá Foteles. – Szólj róla minden szexi csajnak, akit csak ismersz!

– Godzillának nincs is lova – szólt közbe Brown.

Kanapés is levette zöld kapucniját.

– Hát, ha volna neki, akkor annak jó nagy töke lenne.

Nick visszatette a táskába a gyémántot, és becipzározta. Kíváncsi volt, vajon mennyi időbe telik, hogy valaki észrevegye, csak egy hamisítványt hagytak a Kibbee-ben. Leszedte az álbajuszt, amitől úgy viszketett a bőre, akár a mérges szömörcétől, és kihajította az ablakon. A műorr ugyanígy végezte.

– Na, kapcsold már ki a szirénát! Semmi értelme felhívni magunkra a figyelmet – erősködött.

Brown szót fogadott.

– Sose hagyod szórakozni az embert, Nick.

– Hogy mondhatasz ilyet? – ellenkezett. – Hiszen zsarut játszhattál!

– *Hülye* zsarut – mondta Brown.

– Jobb, mint rusnya kövér zsarunak lenni – jelentette ki Nick.

– Én is azt hittem – sóhajtott a férfi. – Mégis te szerezted meg a csaj számát.

– Nick mindig megszerzi a csajok számát – szólt Kanapés csodálattal.

Nick azonban oda sem figyelt a bókra. Az előttük elnyúló utat figyelte, és meglátott valamit a ködben, pont a következő közlekedési lámpa mögött, amire nem számított: a San Francisco-i Közzszolgáltató Vállalat vízművesei épp feltúrták az utcát. Látott egy kotrógépet, néhány munkást fényvisszaverő mellényben meg védősisakban, meg egy nagy kupac földet a kereszteződésben, eltorlaszolva a dél felé tartó két sáv egyikét.

- Mi a baj? – kérdezte Brown.
- Ma estére nem volt beütemezve semmilyen munkát – felelte Nick. – Ma reggel direkt ellenőriztem.
- Talán áramszünet volt vagy csőtörés – mondta a másik férfi. – Megesik.
- A környéken mindenhol ég a lámpa, és nem látok vizet az utcán – ellenkezett. – A kereszteződésnél fordulj vissza!
- Menjünk vissza, amerre jöttünk? – kérdezte Foteles. – Ez nem valami jó ötlet.
- Paranoiás vagy – jelentette ki Brown.
- Csak tedd, amit mondtam! – utasította Nick, és kihúzta magát. Baljós érzése támadt.

Brown épp megfordult volna a kereszteződésben, amikor Nick kipillantott az anyósülés ablakán, és meglátta egy feléjük száguldó helyi busz fényszóróját. Úgy hasított a ködben, akár egy sötét alagútból előbukkanó tehervonat. A busz oldalról vágódott a kocsijukba, felborította, és újra meg újra megpördültek, mielőtt az autó végre megállt volna a járdán, fejjel lefelé.

Nick magánál volt, de szédült, fejjel lefelé lógott, becsatolt biztonsági övvel, és az arcába nyomódó légszák sziszegve leeresztett. A légszák, illetve a dereka körül lévő tömés, amivel hamis pocakot kreált magának, megóvta a sérüléstől. Örömmel hallotta, hogy a többiek nyögnek-nyöszörögnek. Ez azt jelentette, hogy mindhárman életben vannak. Tudat alatti Scottyja azonnal teljes kárfelmérést végzett, és jelentette Nick tudatának, belső Kirk kapitányának, hogy bizony, csúnyán elbántak velük, de minden rendszer működik.

Az impulzus hajtóművet be tudom indítani, kapitány, de a térhajtómű meghibásodott. Legalább két nap kell, hogy megjavítsam.

Két percen belül legyen kész, Scotty.

Lehetetlent kér!

Ezért fizetnek minket, barátom.

Nick lehunyta a szemét, megcsóválta a fejét, és nagy erőfeszítést tett, hogy összpontosítson. Újra kinyitotta a szemét. A betört szélvédőn át látta az autó felé futó közműves munkásokat, és azt is észrevette, hogy mindegyiküknél pisztoly van. Ennyit arról, hogy közműves munkások lennének.

Hallotta, ahogy megcsikordul az üveg valaki talpa alatt. Elfordította a fejét, és kinézett az anyósülés letekert ablakán. Csak deréktól lefelé látta a közeledő alakot. A pasas farmert és fekete Nike edzőcipőt viselt, lassan, de elszántan haladt a kocsi felé, és egy Glockot tartott könnyedén leengedett kezében.

Nick első gondolata az volt, hogy egy másik banda csapott le rájuk. Akadt egy egész tolvajréteg, akik arra szakosodtak, hogy a náluk zseniálisabb és szorgalmasabb svindlerrek zsákmányát rabolták el. Ez is a munka veszélyei közé tartozott, főleg, ha többen pályáztak ugyanarra a nagy értékű fogásra. Szerezze csak meg a szajrét a legügyesebb tolvaj, aztán el lehet venni tőle.

Második gondolata inkább csak egy kívánság volt. Remélte, hogy bárki is csapott le rájuk, nem fogja főbe lőni, mielőtt lelép a Bíbor Könnyecseppel. Bár ha van esze a pasasnak, akkor tényleg főbe lövi, ugyanis Nick abban a pillanatban fogadalmat tett, hogy a világ végére is követi a rohadékot, és egy életre tönkreteszi, méghozzá a lehető legmegalázóbb módon, amit csak ki tud találni.

A pasas megállt Nick ablakánál, rácélezott a pisztolyával, majd leguggolt, hogy a szemébe nézzen.

– Le van tartóztatva – közölte Kate O'Hare különleges ügynök.